

MAJA THURUP

Az ügy jelentős médiafigyelmet kapott mind az írott sajtóban, mind a televízióban, és a hölgyet megbízták, hogy írjon róla egy könyvet. A nőt Hester Adamsnek hívták, kétszer vált el, és két gyermeke volt. 35 múlt, és valószínűleg ez volt az utolsó nagy dobása. Már megjelentek rajta a ráncok, a melle egy ideje lógott, a bokája és a vádlija vastagodott, és mintha egy kis pocakja is lett volna már. Amerikát arra tanították, hogy a szépség csak a fiatalokban él, főleg a nők esetében. De Hester Adamsset körülöngte a frusztráció és az elkerülhetetlen vereség sötét bája; ólalkodott körülötte az elkerülhetetlen vereség, és ettől valami szexuális pluszt kapott, akár egy hervadó, kétségbeesett, de mindenre elszánt nő, aki egyedül ül egy férfival teli bárban. Hester körülözött, kapott egy-két ígéretet az amerikai férfitől, mire fogta magát, és felszállt egy Dél-Amerikába tartó gépre. A dzsungelbe egy kamerával, egy írógéppel, vastagodó bokával és fehér bőrrrel vette be magát, ahol szerzett magának egy kannibált, egy fekete kannibált: Maja Thurupot. Maja Thurupnak roppant karakteres arca volt. Úgy tűnt, a vonásait ezer másnaposság és ezer tragédia festette meg. És így is volt: mind az ezer másnaposság megvolt, tragédiája azonban egyvalamiben gyökerezett: hogy túlságosan megáldotta őt az Ég, túlságosan. A falujában egyetlen lány sem volt hajlandó vele

kezdeni. Két lánykát is halálra sújtott a szerszámával. Az egyiket előlről hágtá meg, a másikat hátulról – az eredmény ugyanaz volt.

Maja magányos férfi volt, és csak ivott, és szomorodott azon, milyen egyedül van, mígnem egy napon megjelent útikönyvével, kamerájával és fehér bőrével Hester Adams. Miután bemutatták őket egymásnak, és a tűz mellett elfogyasztottak néhány italt, Hester belépett Maja kunyhójába, és elvett mindent, amit Maja adni tudott neki, majd kért még belőle. Ez mindkettőjük számára maga volt a csoda, egy háromnapos törzsi ceremónia keretében össze is házasodtak, ami alatt foglyul ejtett dzsungellakókat sütöttek meg és szolgáltak fel, fergeteges tánc, ivászat és varázslás közepette. Amikor a nagy ünneplés véget ért, és elmúlt a másnaposság, akkor kezdődtek a bajok. A sámán, miután feltűnt neki, hogy Hester nem vette ki részét a ropogósra sütött ellenséges törzstagok elfogyasztásából (akiket pedig ananással, olívával és különféle magvakkal ízesítettek), kijelentette, hogy Hester márpedig nem valamiféle fehér istennő, hanem a gonosz Ritikan isten egyik lánya. (Évszázadokkal azelőtt Ritikant kiűzték a törzsi mennyből, miután nem evett mást, mint zöldséget, gyümölcsöt és olajos magvakat.) Ez a bejelentés vizsályt szított a törzsön belül, és Maja két barátját hamarjában le is mészárolták, amiért azt állították, hogy a pusztá ténny, hogy Hester elbírta Maja óriási szerszámával, önmagában csodának számít, az pedig, hogy más formában nem fogyaszt emberi húst, szerintük megbocsátható – átmenetileg, legalábbis.

Hester és Maja Amerikába menekült – North Hollywoodba, hogy egészen pontosak legyünk –, ahol Hester megtette a szükséges lépéseket, hogy Maja megkaphassa az állampolgárságot. Hester, aki annak idején

tanárnő volt, hozzálátott, hogy Maját kitanítsa a helyes öltözködési szokásokról, a kaliforniai borokról, a televízióról, arról, hogyan kell bevásárolni a közeli Safeway üzletben, valamint angolra is oktatta. És Maja nemcsak nézte a tévét, meg is jelent benne Hesterrel együtt, és szerelmi kapcsolatukat a nagy nyilvánosság előtt is bejelentették. Aztán hazamentek North Hollywood-i lakásukra, és szerelmeskedtek. Utána Maja fogta az angol könyveit, leült a szőnyeg közepére, sört ivott meg bort, törzsi dalokat énekelt, és bongón játszott. Hester pedig a Hesterről és Majáról szóló könyvén dolgozott. Amit már várt egy nagy kiadó. Nem volt más dolga, csak megírni.

Egy reggel, úgy 8 óra körül az ágyban feküdtem. Előtte való nap 40 dollárt vesztettem a Santa Anita-i pályán, a California Federalnál vezetett lakossági folyószámlámon lévő tartalékaim vészesen kimerülöben voltak, és már vagy egy hónapja egy rendes sztorit se írtam. Megszólalt a telefon. Kinyitottam a szemem, öklendeztem egyet, köhögtem, majd felvettem.

– Chinaski?

– Igen?

– Dan Hudson vagyok.

Dan a Chicagóban székelő *Flare* magazin vezetője volt. Jól fizetett. Ő volt a főszerkesztő és a felelős kiadó is.

– Hello, Dan, anyuci.

– Ide hallgass, találtam valamit, ami épp neked való.

– Na persze, Dan. És mi lenne az?

– Szeretném, ha meginterjúvolnád azt a kurvát, aki hozzáment ahhoz a kannibálhoz. És JÓ SOK szex legyen benne. Keverd a szerelmet a horrorral. Érted miről beszélek?

– Értem hát, egész életemben mást se csináltam.

– Kapsz 500 dollárt, ha legkésőbb március 27-ig leadod.

– Dan, 500 dollárért Burt Reynoldsból lesbikust csinállok.

Dan megadta a címet és a telefonszámot. Felkeltem, arcot mostam, bekaptam két Alka-Seltzert, kinyitottam egy üveg sört, és felhívtam Hester Adamst. Azt mondtam neki, hogy szeretném úgy megjeleníteni a kapcsolót Maja Thuruppal, mint a 20. század egyik legnagyobb románcát. A *Flare* magazin olvasói számára. Biztosítottam, hogy a sztori hozzásegíti majd ahhoz, hogy Maja mihamarabb megkapja az amerikai állampolgárságot. Az interjút délután egyre beszéltek meg.

Egy lift nélküli ház második emeletén lakott. Ő nyitott ajtót. Maja a földön ült, kezében a bongójával, és középkategóriás portóit ivott, üvegből. Mezítláb volt, szűk farmerban és fehér, zebracsíkos pólóban. Hesteren ugyanaz volt. Hozott egy üveg sört, kivettem egy szálát a dohányzóasztalon fekvő csomag cigiből, és nekiláttam az interjúnak.

– Mikor ismerkedett meg Majával?

Megmondta. A pontos időt és helyszínt is közölte.

– És mikor kezdett gyengéd érzelmeket táplálni Maja iránt? És mi váltotta ki önből?

– Nos – kezdte Hester –, az úgy volt, hogy...

– Szeret ő én, amikor adom neki szerszám – szólalt meg Maja a szőnyegről.

– Egész hamar megtanult angolul, ugye? – állapítottam meg.

– Igen, fantasztikusan gyorsan tanul.

Maja megfogta az üveget, és jól meghúzta.

– Én beletenni ezt öneki, ő mond mindig: „Úristen, Úristen, Úristen!” Ha-ha-ha-ha!

– Maja fizikuma bámulatra méltó – mondta Hester.

– Eszi is – mondta Maja. – Jól eszi. Mély torok van, ha-ha-ha!

– Első pillanattól fogva megkedveltem Maját – mondta Hester.

– A szeme, az arca... tragikusan szép. És ahogy ment. Olyan a járása, akár egy tigrisé.

– Baszni – mondta Maja. – Mi csak baszni, baszni, baszni, baszni, baszni. Maja fárad.

Maja ismét meghúzta az üveget, majd rám nézett.

– Te baszni ő. Én fárad. Ő nagy éhes alagút.

– Majának remek és egyéni humorérzéke van. Ezért is kedveltem meg már mindjárt az elején.

– Egy kedvelés van neked bennem. A telefonoszlop méret pisicse – mondta Maja.

– Maja reggel óta iszik, kérem nézze el neki – mondta Hester.

– Talán jöjjenek vissza máskor, ha egy kicsit jobban lesz?

– Igen, szerintem jó ötlet.

Megbeszéltük Hesterrel, hogy másnap délután kettőkor újra ott leszek.

Nem is volt baj. Végül is kellettnek képek is. Ismertem egy sokat látott fotóst, bizonyos Sam Jockeyt, akiről tudtam, hogy olcsón dolgozik. Elvittem magammal. Kellemes, napsütéses délután volt, alig volt szmog a város fölött. Felmentünk, és becsöngettünk. Semmi. Csengettem újra. Maja nyitott ajtót.

– Nem itthon, boltba megy – mondta.

– Kettőre volt megbeszélve. Bent várnék, ha lehet.

Bementünk, és leültünk.

– Játszok dob nektek – mondta.

Dobolni kezdett, és törzsi énekeket énekelt mellé. Egész jól csinálta. Egy újabb üveg portói volt nyitva

előtte. Ugyabban a ruhában, farmerban, zebracsíkos pólóban volt, mint előző nap.

– Baszni, baszni, baszni, csak ezt akar. Megőrül engem.

– Hiányzik a dzsungel, Maja?

– Szerinted a víziló hiányol a víz, ember?

– De hisz Hester szeret téged, Maja.

– Ha-ha-ha!

Maja levágott egy újabb dobszólót. Még részegen is jól csinálta.

Amikor befejezte, Sam odafordult hozzám, és megkérdezte:

– Szerinted van ennek a nőnek söre a hűtőben?

– Elképzelhető.

– Kicsit ideges vagyok mostanában. Kéne egy sör.

– Menj csak, nézd meg. Hozzál kettőt mindjárt. Majd veszek neki helyette másikat. Eleve hoznom kellett volna.

Sam felállt, és kiment a konyhába. Hallottam, hogy nyitja a hűtőt.

– Cikket írok rólad és Hesterről – mondtam Majának.

– Nagylyuk nő. Mint vulkán. Sose elég.

Behallatszott, hogy Sam hány a konyhában. Keményen ivott. Másnapos volt. De még így is ő volt az egyik legjobb fotós a városban. Aztán csönd lett. Majd bejött a szobába, és leült. Nem volt nála sör.

– Játszok dob nektek megint – mondta Maja, és játszott is. Még mindig jó volt. Bár nem annyira, mint az előbb. Kezdte a bor maga alá gyűrni.

– Húzzunk innen – mondta Sam.

– Meg kell várnom Hestert – válaszoltam.

– Ember, menjünk!

– Kértek ti bor? – kérdezte Maja.

Felálltam, és kimentem a konyhába, hogy kivegyek egy sört. Sam utánam jött. A hűtőhöz léptem.

– *Légy szíves, ne nyisd ki azt a hűtőt!* – mondta Sam, majd odament a csaphoz, és megint belehányt. Ránéztem a hűtőre. Nem nyitottam ki. Amikor Sam befejezte, azt mondtam: – Jó, menjünk.

Bementem a nappaliba, Maja még mindig a földön ült a bongójával.

– Játsszok dob nektek megin – mondta.

– Ne, kösz, Maja.

Lementünk a lépcsőn, majd ki az utcára. Beültünk a kocsimba. Elindultam. Nem tudtam, mit mondjak. Sam se szólt egy szót sem. Az üzleti negyedben voltunk. Megálltam egy benzinkútnál, és szóltam a kutasnak, hogy töltsen tele. Sam kiszállt az autóból, és odament egy telefonfülkéhez, hogy felhívja a rendőrséget. Aztán kijött a fülkéből. Fizettem. Nem tudtam megcsinálni az interjút. Elestem 500 dollártól. Vártam, hogy Sam visszaérjen, és beüljön a kocsiába.

A GYLKOSOK

Harry leszállt a tehervonatból, és az Alamedán Pedróhoz tartott, hogy megigyon egy ötcentes kávé. Korán reggel volt, de úgy emlékezett, hogy régen mindig 5-kor nyitottak. Pedrónál órákig elüldögélhetett az ember egy ötcentes kávé mellett. Gondolkodhatott egyet. Felidézhetette, hol rontotta el, vagy hol csinálta jól a dolgokat.

Nyitva voltak. A mexikói lány, aki kiszolgált, úgy nézett rá, mint egy emberi lényre. A szegények tudják, milyen az élet. Rendes lány. Vagy hát, elég rendes. Mert mindegyikük csak a bajt hozza az emberre. Minden csak a bajt hozza az emberre. Harrynek eszébe jutott egy mondas, amit egyszer hallott: Az élet lényege a szenvedés.

Harry az egyik régi asztalnál ült le. Jó volt a kávé. Harmincnyolc éves volt, és teljesen padlón. Szürcsölte a kávé, és merengett, hol rontotta el a dolgokat – illetve hol csinálta jól. Egyszerűen elege lett – a biztosítási ügynökségekéből, a szűk, üveggel leválasztott irodákból, az ügyfelekből; elege lett abból, hogy megcsalja a feleségét, hogy titkárnőket fogdos a liftben és a folyosón; elege lett a karácsonyi és szilveszteri bulikból, a kocsitörlesztésből, a bútor-részletfizetésből, a villany-, gáz- és vízszámlákból, az összes rohadt, kötelezően elvégzendő teendőből.

Elege lett, és kilépett, ennyi. Utána elég hamar jött a válasz, majd az ivás, és egyszer csak kihullott a háló-

ból. Semmije nem volt, de hamarosan arra is rá kellett jönnie, hogy az sem egyszerű, ha az embernek semmije nincs. Az szimplán egy másfajta börtön. Bárcsak lenne egy szelídebb út valahol a kettő közt. Úgy tűnt, az embernek két választása van: vagy beszáll a mókuskerékbe, vagy hajléktalan lesz.

Harry felnézett, vele szemben egy férfi ült, maga is egy ötcentes kávé szorongatott. Negyvenes éveinek elején járhatott. Az öltözéke ugyanolyan szakadt volt, mint Harryé. A férfi sodort egy cigarettát, majd miközben rágyújtott, Harryre nézett.

– Hogy s mint? – kérte.

– Hát, ez jó kérdés – válaszolta Harry.

– Igen, bizony az.

Ültek, és itták a kávéjukat.

– Felmerül az emberben a kérdés, hogyan jut el ideig.

– Ja – mondta Harry.

– Egyébként, ha számít valamit, a nevem Williams.

– Az enyém Harry.

– Szólíts csak Billnek.

– Kösz.

– Olyan ábrázattal ülsz ott, mint aki épp most ért valaminek a végére.

– Csak belefáradtam a csövezésbe, de nagyon.

– Szeretnél visszakerülni a társadalomba, Harry?

– Nem, nem erről van szó. Hanem, arról, hogy ezt itt magam mögött hagynám már.

– Ott az öngyilkosság.

– Tudom.

– Figyelj, Harry, igazából csak egy kis készpénzre volna szükségünk, hogy fellélegezhessünk.

– Az tény, de hogyan?

– Hát, némi kockázattal jár.

– Mi lenne az?

– Régen betörő voltam. Nem rossz. De elkelné egy partner.

– Jó, végül is ott tartok, hogy lassan bármiben benne vagyok. Nem bírom már a felvizezett babot, az egyhetes fánkot, a menhelyet, a térítő előadásokat, mások horcolását.

– Csak egyetlen gond van: hogy jutunk el arra a környékre, ahol működni fogunk – mondta Bill.

– Van pár dollárom.

– Rendben. Akkor találkozunk éjfélkor. Van egy ceruzád?

– Nincs.

– Várj, kérek egyet.

Bill visszajött egy ceruzával, fogott egy szalvétát, és ráírt valamit.

– Szállj fel a Beverly Hills-i buszra, és kérd meg a sofőrt, hogy szóljon, amikor ide értek. Aztán menj két utcát északra. Ott várlak. Odatalálsz?

– Ott leszek.

– Feleséged, gyereked van? – kérdezte Bill.

– Volt – válaszolta Harry.

Hideg volt aznap éjszaka. Harry leszállt a buszról, és ment két utcát felfele. Sötét volt, nagyon sötét. Bill állt a sarkon, és egy sodort cigarettát szívott. A nyílt terepen állt, de egy nagy bokor mellett.

– Hello, Bill.

– Hello, Harry. Készen állsz egy új, jövedelmező karrierre?

– Igen.

– Remek. Na, régóta figyelem ezeket a helyeket, és azt hiszem, találtam egy jót. Egy félreeső házat. Búzlík a pénztől. Félpsz?

– Nem, egyáltalán nem.

– Akkor jó. Csak nyugi, gyere utánam.

Mentek másfél utcányit, aztán Bill átvágott két bokor közt, és egy ház előtti pázsitra értek. Megkerülték a házat, egy nagy, kétemeletes kórót. Bill megállt a hátsó ablaknál. Késsel elvágta a szünyoghálót, majd megállt, és fülelt. Olyan volt, mint egy temető. Bill kiakasztotta a hálót és leemelte. Aztán nekiállt az ablaknak. Dolgozott rajta egy jó darabon, Harry pedig csak állt, és azt gondolta magában: Jézusom, egy amatőrrel vagyok. Egy dilissel. Aztán kinyílt az ablak, és Bill bemászott. A seggét riszálta, miközben furakodott befelé. „Röhejes – gondolta Harry. – Csinálnak ilyet a férfiak?”

– Gyere – szólt halkán Bill bentről.

Harry bemászott. Tényleg búzlott a pénztől meg a bútorápolótól.

– Jézusom, Bill. Most már félek. Ennek semmi értelme.

– Ne beszélj hangosan! Elegend van a felvizezett babból, ugye?

– Igen.

– Hát akkor légy férfi.

Harry állt, miközben Bill fiókokat nyitogatott, és raskogatta zsebre, amit talált bennük. Úgy tűnt, az ebédlőben vannak. Bill kanállal, késsel, villával tömködte a zsebeit. „Mit lehet ezekért kapni?”, gondolta magában Harry.

Bill tovább rámolta az evőeszközöket a kabátzsebébe. Aztán leejtett egy kést. A padló kemény volt, szőnyeg nem volt rajta, a zaj pedig nagy volt és jól hallható.

– Ki van ott?

Nem válaszoltak.

– Azt kérdeztem, ki van ott?

– Mi van, Seymour? – hallatszott egy lány hangja.

– Mintha valamit hallottam volna. Zajra ébredtem.

– Ugyan már, aludj.

– Nem, mondom, hogy hallottam valamit.

Harry neszezést hallott, mint amikor valaki kikel az ágyból, majd lépteket. Aztán a férfi belépett az ebédlőbe. Fiatal volt, úgy 26-27 év körüli, körszakállas, hosszú hajú srác, pizsamában.

– Mi a faszt csináltok ti itt a házamban?

Bill odafordult Harryhez.

– Menj be a hálóba, lehet, hogy ott is van telefon. Ne engeddd, hogy használja. Én ezt itt elintézem.

Harry a hálószoba felé indult, megtalálta az ajtót, be ment, meglátott egy 23 körüli, szőke csajt, akinek csini hálóköntöséből kilógott a melle. Az éjjeliszekrényen volt egy telefon, de a lány még nem vette fel a kagylót. A kezét a szájához kapta, és felült.

– Ne sikíts, vagy megöllek – mondta Harry.

Állt és nézte a lányt, közben a feleségére gondolt, meg arra, hogy neki sosem volt ilyen felesége. Izzadni kezdett, elfogta a szédülés, és csak néztek egymás szemébe.

Harry leült az ágyra.

– Hagyd békén a feleségemet, vagy megöllek – kiáltotta a srác.

Bill akkor ért be vele a hálóba. Karkulcsba fogta, és a háta közepéhez egy kést szegezett.

– Nem bántjuk a feleségedet, ember, csak mondd meg, hol az a rohadt pénz, és már itt sem vagyunk.

– Mondtam már, csak annyi van, amennyi a pénztárcaimban van.

– Bill rántott egyet a srácon, és egy kicsit beljebb nyomta a kést. A srác összerándult.

– Az ékszerek, vigyél az ékszerekhez – mondta Bill.

– Az fent van...

– Akkor gyertünk!

Harry nézte, ahogy Bill kiviszi a srácot. Aztán bámulta tovább a lányt, aki visszabámult rá. A szeme kék volt; írisze kitágult a félelemtől.

– Ne síkíts, mert megöllek, esküszöm, megöllek!

Az ajka remegni kezdett. Halvány rózsaszín volt, aztán már nem látszott, mert Harry rátapasztotta a száját az övére. Szakállas volt, áporodott, bűdös, avas szagú, a lány pedig fehér, puha, törékeny, és egész testében remegett. Megfogta a fejét. Aztán kicsit hátradőlt, és a szemébe nézett. – Te kurva! – mondta. – Te rohadt kurva! – És újra megcsókolta, ezúttal keményebben. Mindketten az ágyra zuhantak. Harry már rúgta is le a cipőjét, s közben nyomta a lányt lefelé. Aztán leküzdötte a nadrágját, közben mindvégig fogta és csókolta a lányt. – Te kurva, te rohadt kurva...

– *Ne, édes Istenem, ne! A feleségemet ne, ti rohadékok!*

Harry nem hallotta, hogy beléptek a szobába. A srác felüvöltött. Aztán Harry egy hörgést hallott. Kihúzta a lányból, és felnézett. A srác a földön feküdt, átvágott torokkal; a vér ritmikusan spriccelt a földre.

– Megölted! – kiáltotta Harry.

– Üvöltött.

– Nem kellett volna megölnöd.

– Nem kellett volna megerőszakolnod a feleségét.

– Én nem erőszakoltam meg, te viszont megölted.

Ekkor a lány sikoltozni kezdett. Harry befogta a száját.

– És most mit csinálunk? – kérdezte.

– Őt is megöljük. Szemtanú.

– Én nem tudom megtenni – mondta Harry.

– Akkor majd megölöm én – mondta Bill.

– Ne hagyjuk kárba veszni.

– Akkor meg gyerünk, csinálj.

– Tegyéél valamit a szájába.

– Mindjárt szerzek valamit – mondta Bill, majd kihúzott egy fiókot, kivett belőle egy kendőt, és betömte vele a lány száját. Aztán csíkokra szaggatta a párnahuzatot, és bekötötte vele.

– Gyerünk, láss neki – mondta Bill.

A lány nem ellenkezett. Úgy tűnt, sokkos állapotban van.

Mikor Harry befejezte, Bill mászott rá. Harry nézte. Ez az. Így megy ez mindenhol a világon. Mikor a megszálló hadsereg bemaszírozik valahová, rávetik magukat a nőkre. Mert ők a megszálló hadsereg.

Bill lemászott róla.

– A picsába, ez jó volt.

– Bill, ide hallgass, ne öljük meg.

– De beszélni fog. Szemtanú.

– Ha életben hagyjuk, nem fogja elmondani. Megér neki annyit.

– De, elmondja. Ismerem az emberi természetet. Később elmondja.

– Amúgy meg miért is ne adna fel olyan embereket, akik olyat tesznek, amit mi?

– Épp erről beszélek – mondta Bill. – Miért hagyánánk?

– Kérdezzük meg. Beszéljünk vele. Kérdezzük meg, mit gondol.

– *Tudom*, mit gondol, ezért fogom megölni.

– Ne, Bill, kérlek. Legyen bennünk már ennyi emberség.

– Emberség? Most? Most már késő. Ha lettél volna annyira férfi, hogy nem kapod elő egyből a farkad...

– Bill, ne öld meg, én nem... én ezt nem bírom...

– Fordulj el.

– Bill, kérlek, ne...

– Azt mondtam, fordulj el, a kurva életbe!

Harry elfordult. Nem hallatszott semmilyen hang.

Percek teltek el.

– Bill, megtetted?

– Igen. Fordulj csak meg, és nézz ide.

– Nem akarok. Menjünk. Tűnjünk el innen.

Ugyanazon az ablakon mentek ki, amelyiken be-
mentek.

Odakint még hidegebb volt. A ház kivilágítatlan ol-
dalán mentek végig, majd ki a bokrokon át az utcára.

– Bill?

– Igen?

– Már egész jól vagyok, mintha meg sem történt
volna.

– De megtörtént.

Elindultak a buszmegálló felé. Éjszaka ritkán járt,
a következőre lehet, hogy egy órát is várniuk kell. Meg-
álltak a buszmegállóban, és megvizsgálták egymást,
nincs-e rajtuk vér. Furcsamód nem volt. Sodortak hát
két cigarettát.

Aztán Bill egyszer csak kiköpte a magáét.

– A kurva életbe! A rohadt kurva életbe!

– Mi a baj, Bill?

– Ottfelejtettük a pénztrácáját!

– A picsába – mondta Harry.

FÉRFI

George hanyatt feküdt a lakóbuszában, és egy kis hor-
dozható tévét nézett. A vacsora utáni mosatlan edények
a mosogatóban, a reggeli utáni mosatlan edények a mo-
sogatóban, ráfért volna egy borotválkozás, és sodort
cigarettájáról a hamu épp a trikójára esett. A közepe
még parázslott. Néha a lehulló hamu nem a trikójára
esett, hanem a bőrére, olyankor hangosan káromkodva
söpörte le.

Valaki kopogott a lakóbusz ajtaján. Lassan feltápász-
kodott, és ajtót nyitott. Constance volt az. A lánynál volt
egy üveg whiskey, papírzacskóban.

– George, elhagytam azt a faszfejet, nem bírtam to-
vább azzal a hülyével.

– Ülj le.

George kinyitotta az üveget, elővett két poharat,
mindkettőbe töltött egyharmad whiskeyt és kétharmad
vizet. Aztán leültek az ágyra. Constance elővett egy ci-
garettát a táskájából, és rágyújtott. Részeg volt, és a ke-
ze remegett.

– Elvettem a kurva pénzét is. Fogtam a pénzét, és le-
léptem, míg ő munkában volt. Fogalmad sincs, mennyit
szenvettem emiatt a barom miatt.

– Adj egy cigit – mondta George.

Odaadta neki, és ahogy közelebb hajolt, George át-
ölelte, magához húzta, és megcsókolta.

– Hiányoztál, te személtáda – mondta a lány.